

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

EVROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

DRUGO ODELJENJE

PREDMET ARKURI i OSTALI protiv ITALIJE

(Predstavka br. 52024/99)

ODLUKA

STRAZBUR

5. jula 2001. godine

Odluka prevedena na srpski jezik u okviru zajedničkog projekta Evropske unije i Saveta Evrope „Oduzimanje imovinske koristi stečene krivičnim delom u Srbiji“

[PREVOD]

...

ČINJENICE

Podnosioci predstavke, Roko Arkuri (*Rocco Arcuri*), Ana Marija Musurići (*Anna Maria Mussurici*), Mirko Arkuri (*Mirko Arcuri*) i Greta Gvarino (*Greta Guarino*) su državljani Italije, rođeni 1933, 1951, 1974. i 1970. godine. Žive u Torinu. Treći podnosilac predstavke je sin prvog i drugog podnosioca predstavke, a oni su bračni par. Četvrti podnosilac predstavke je ćerka drugog podnosioca predstavke. Podnosiocje predstavke je pred sudom zastupao g. Barone (*Barone*), advokat koji radi u Milanu.

A. Okolnosti slučaja

Činjenice slučaja, onako kako su ih predstavili podnosioci predstavke, mogu se rezimirati na sledeći način.

Budući da je prvi podnosilac predstavke bio osumnjičen da je član jedne kriminalne organizacije koja se bavi trgovinom drogom, javno tužilaštvo Torina pokrenulo je 23. oktobra 1995. godine postupak protiv njega, u cilju primene preventivnih mera koje su predviđene Zakonom br. 1423, od 27. decembra 1956. godine i Zakonom br. 575, od 31. maja 1965. godine, izmenjeni i dopunjeni Zakonom br. 646, od 13. septembra 1982. godine. Javno tužilaštvo je takođe zahtevalo oduzimanje određene imovine koja je pripadala prvom podnosiocu i/ili ostalim podnosiocima predstavke.

Predsednik Odeljenja Okružnog suda u Torinu, koje je specijalizovano za preventivne mere, 31. oktobra 1995. godine naložilo je zaplenu pomenute imovine, u koju je spadalo osam vozila, nekoliko zemljišnih parcela i stanova, deonice u dve privatne kompanije i brojni dokumenti. Pošto je Nacionalna brigada za borbu protiv mafije (DIA) izvršila inspekciju, utvrđeno je da postoji raskorak između finansijskih sredstava prvog podnosioca predstavke i njegovih zakonitih poslovnih aktivnosti i prijavljenog prihoda.

Tokom postupka pred specijalnim odeljenjem obavljeno je ispitivanje prva dva podnosioca predstavke kao i brojnih svedoka. Pribavljeni su izveštaji računovođa i finansijskih stručnjaka i podneti su transkripti nekih snimljenih telefonskih razgovora Sekretarijatu suda. Sud je takođe naložio dostavljanje određenih dokumenata koja se odnose na druge sudske postupke koji su pokrenuti protiv prvog podnosioca predstavke i/ili drugih lica za koja se sumnja da pripadaju mafijaškim organizacijama. Svi podnosioci predstavke, koje je zastupao advokat koga su oni izabrali, učestvovali su u postupku za primenu preventivnih mera.

Nalogom od 13. juna 1997. godine, koji je zaveden u Sekretarijatu suda 24. jula 1997. godine, Odeljenje Suda u Torinu koje je specijalizovano za preventivne mere odlučilo je da prvog podnosioca predstavke stavi pod policijski nadzor i naložilo da naredne četiri godine mora da živi na teritoriji Torinskog okruga. Specijalno odeljenje suda je takođe naložilo konfiskaciju prethodno

zaplenjene imovine podnosioca predstavke u skladu sa članom 2(3), treći stav, Zakona br. 575 iz 1965. godine.

Sudije Specijalnog odeljenja Suda su prvo ukazali na to da je između 1959. godine i 1980. godine prvi podnosilac predstavke u više navrata bio osuđivan za prevaru, navođenje na prostituciju, fizički napad, prinudu, nezakonito hapšenje, egzibicionizam na javnom mestu, izdavanje čekova bez pokrića, neovlašćeno posedovanje vatrenog oružja, proglašavanje lažnog bankrotstva i kriminalno udruživanje. Iz niza dokumenata koji su pronađeni u kući podnosioca predstavke ispostavilo se da je on bio u bliskom kontaktu sa licima koja se bave organizovanim kriminalom. Povrh toga, protiv prvog podnosioca predstavke trajao je sudski postupak zbog zelenaštva i mafijaškog udruživanja.

Kao što je poznato, tokom krivičnog postupka vođenog zbog udruživanja u kriminalne svrhe, podnosiocu predstavke je ukinut pritvor u predkrivičnom postupku. Ta činjenica, međutim, nije sprečila sudije da smatraju da je „opravdano verovatno” da je on bio umešan u kriminalno udruživanje, da je pozajmljivao novac pod preterano visokim kamatnim stopama i da je pretio smrću u slučaju da mu dužnik ne vrati pozajmljeni novac. Produžetak pritvora okrivljenom pravdan je time što postoji „veoma velika verovatnoća” da je on kriv, dok je primena preventivnih mera mogla da bude zasnovana na manjem stepenu verovatnoće.

U pogledu finansijske situacije porodice Arkuri, Specijalno odeljenje Suda je primetilo da je teško rekonstruisati tok raznih ekonomskih aktivnosti kojima se prvi podnosilac predstavke bavio, budući da on nije vodio zvaničnu evidenciju svih svojih aktivnosti. U svakom slučaju, dokazi do kojih se došlo jasno su ukazivali da je barem jedan deo pozamašnog bogatstva podnosioca predstavke stečen na nezakonit način, budući da je imovinska korist stečena krivičnim delima vezanim za lažno proglašenje bankrota, izdavanje čekova bez pokrića, nelegalnu trgovinu dijamantima i zelenaštvo. Štaviše, podnosioci predstavke nisu pružili dokaze kojima bi pokazali da je oduzeta imovina stečena na zakonit način. Kao što je poznato, deo imovinskih sredstava je zvanično pripadao drugom, trećem i četvrtom podnosiocu predstavke. Međutim, Specijalno odeljenje Suda je zaključilo da je čitavo bogatstvo porodice Arkuri zapravo stvorio prvi podnosilac predstavke, koji je smatrao, budući da je bio akter brojnih sudskih procesa, da je bolje da određen deo imovine prenese na svoje dvoje dece bez nadoknade, a da mu supruga postane partner u njegovim poslovnim aktivnostima.

Podnosioci predstavke su uložili žalbu protiv naloga izdatog 13. juna 1997. godine.

Nalogom od 2. februara 1998. godine Apelacioni sud u Torinu je potvrdio odluku Okružnog suda. Sud je između ostalog primetio da je Specijalno odeljenje Suda zaključilo, na osnovu izjava koje su tokom drugih sudskih postupaka dali neki *pentiti* (pokajnici, *prim.prev.*) iz redova mafije, da prvi podnosilac predstavke predstavlja opasnost po društvo, što su brojni dokazi i potvrdili, pokazavši da se prvi podnosilac predstavke kretao u kriminalnim krugovima najmanje do početka devedesetih godina dvadesetog veka. Transkripti snimljenih telefonskih razgovora su, povrh toga, pokazali da je prvi podnosilac predstavke upućivao ozbiljne pretnje svojim dužnicima. Kada je reč o tvrdnjama prvog podnosioca da se njegova finansijska sredstva mogu opravdati isključivo zakonitim aktivnostima kao poslovnog čoveka, Apelacioni sud je smatrao da je bogatstvo porodice Arkuri stečeno od imovinske dobiti proistekle iz kriminalnih aktivnosti. Štaviše, nedostatak detaljno vođene dokumentacije onemogućio je procenu stvarne dobiti

koju je podnosilac predstavke ostvario iz određenih poslovnih transakcija. Postojali su i dokazi koji su ukazivali na to da su legalne aktivnosti porodice Arkuri započete, razvijene i održavane uz pomoć krivičnih dela koje je počinio prvi podnosilac predstavke.

Konačno, Apelacioni sud je primetio da, prema praksi Kasacionog suda, ona imovinska korist koja je predmet preventivne mere koja se odnosi na imovinu, ne bi trebalo zvanično da pripada osobi za koju se smatra da predstavlja opasnost po društvo, budući da bi ta osoba mogla da je *de facto* koristi kao da je ona njen vlasnik. U ovom predmetu, prvi podnosilac predstavke nije tvrdio da ga je transfer određenih imovinskih sredstava na trećeg i četvrtog podnosioca predstavke onemogućio u korišćenju onako kako je on to želeo. Kada je reč o drugom podnosiocu predstavke, čak i da je tačno da je ona bila uključena u niz poslovnih aktivnosti, prvi podnosilac predstavke je, bez obzira, zadržao primarnu ulogu u upravljanju i organizaciji ovih aktivnosti.

Podnosioci predstavke su podneli žalbu u vezi s pravnim pitanjima. U presudi od 3. jula 1998. godine, koja je zavedena u Sekretarijatu suda 12. septembra 1998. godine, Kasacioni sud je odbio žalbu podnosioca predstavke, smatrajući da je Apelacioni sud u Torinu pružio logične i valjane razloge po svim tačkama sporenja između strana u sporu.

B. Relevantno domaće pravo

U skladu sa članom 2(3) Zakona br. 575 od 31. maja 1965. godine, tokom postupka za primenu preventivnih mera protiv lica za koja se sumnja da pripadaju mafijaškoj organizaciji, „Okružni sud može izdati obrazloženu odluku, postupajući i po sopstvenoj inicijativi, kojom se nalaže zaplena imovine kojom neposredno ili posredno raspolaže osoba protiv koje je postupak pokrenut, onda kada postoji dovoljno indirektnih dokaza, kao što su veliki raskorak između načina života okrivljenog i njegovog očiglednog ili prijavljenog prihoda, te koji ukazuju da data imovina predstavlja imovinsku korist od nezakonitih aktivnosti ili njihovog reinvestirana. Zajedno sa primenom preventivnih mera, Okružni sud nalaže konfiskaciju svih ostalih zaplenjenih dobara za koje nije dokazano da su stečena legalnim putem. ... Okružni sud povlači nalog za zaplenu imovine posle odbacivanja zahteva za izricanje preventivnih mera ili pošto se dokaže da je data imovina stečena na zakonit način.”

PRITUŽBE

1. Podnosioci predstavke su tvrdili da je primenom mere preventivne konfiskacije došlo do kršenja njihovog prava na neometano uživanje imovine koje je garantovano članom 1 Protokola br. 1.

2. Pozivajući se na stavove 1 i 3 člana 6 Konvencije, podnosioci predstavke su se žalili na nepravilnost postupka za primenu preventivnih mera.

PRAVO

1. Podnosioci predstavke su tvrdili da je primenom mere preventivne konfiskacije došlo do kršenja njihovog prava na neometano uživanje imovine koje je garantovano članom 1 Protokola br. 1. Tim članom se predviđa:

„Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne utiču na pravo države da primenjuje zakone koje smatra potrebnim da bi regulisala korišćenje imovine u skladu sa opštim interesima ili da bi obezbedila naplatu poreza ili drugih dažbina ili kazni.”

Sud primećuje da je konfiskacija o kojoj je reč nesumnjivo predstavljala mešanje u pravo podnosioca predstavke na neometano uživanje svoje imovine (vidi *M. v. Italy*, predstavka br. 12386/86, Odluka Komisije od 15. aprila 1991. godine, *Decisions and Reports (DR) 70*, str. 59, na str. 99).

Sud dalje primećuje da je konfiskaciji podlegala ona imovinska korist za koju su sudovi smatrali da je nezakonito stečena, s ciljem da se spreči prvi podnosilac predstavke, koji je prema italijanskim sudovima, bilo neposredno ili posredno, mogao njome da raspolaže, da koristi imovinu kako bi ostvario zaradu za sebe ili za kriminalnu organizaciju kojoj se sumnjalo da pripada, na štetu društvene zajednice.

Shodno tome, iako je pomenuta mera dovela do lišavanja imovine, ona je dovela do kontrole nad upotrebom imovine u smislu drugog stava člana 1 Protokola br. 1, koji daje pravo Državi da usvoji one „zakone koje smatra neophodnim u cilju kontrole korišćenja imovine u skladu sa opštim interesom“ (vidi presudu u predmetu *AGOSI v. the United Kingdom* od 24. oktobra 1986. godine, Series A br. 108, str. 17, stav 51 *et seq.* i presudu u predmetu *Handyside v. the United Kingdom* od 7. decembra 1976. godine, Series A br. 24, strane 29 i 30, stavovi 62 – 63).

U pogledu poštovanja uslova iz tog stava, Sud najpre primećuje da je konfiskacija imovinske koristi podnosioca predstavke naložena u skladu sa članom 2(3) Zakona iz 1965. godine. To je, stoga, predstavljalo mešanje propisano zakonom.

Sud dalje primećuje da se konfiskacijom na koju se podnosioci predstavke žale pokušalo sprečiti nezakonito korišćenje imovine, za koju nije ustanovljeno da je stečena zakonitim putem, na način koji bi bio opasan za građane. Stoga Sud smatra da je cilj preduzetog mešanja u javnom interesu (vidi presudu u predmetu *Raimondo v. Italy* od 22. februara 1994. godine, Series A br. 281-A, str. 17, stav 30 i odluku Komisije u predmetu *M. v. Italy* koji je naveden gore u tekstu, str. 59, na str. 100). Uprkos tome, ostaje da se utvrdi da li je ovo mešanje bilo srazmerno legitimnom cilju kome se težilo.

U vezi sa ovim, Sud ukazuje da sporna mera predstavlja sastavni deo politike usmerene ka sprečavanju kriminala. Sud smatra da prilikom primene takve politike pravosuđe mora imati široko polje slobodne procene, kako u pogledu problema koji postoji i utiče na javni interes koji zahteva mere kontrole, tako i u pogledu odgovarajućeg načina primene takvih mera.

Sud dalje primećuje da je u Italiji problem organizovanog kriminala dostigao zabrinjavajuće razmere.

Ogromna zarada koju ostvaruju ove organizacije iz svojih nezakonitih aktivnosti daje im takvu količinu moći koja dovodi u opasnost vladavinu prava u Državi. Mere koje su usvojene radi borbe protiv nezakonito stečene ekonomske moći, naročito mera konfiskacije na koju se žale podnosioci predstavke, mogu biti od ključnog značaja za uspešno vođenje borbe protiv pomenutih organizacija (vidi presudu u predmetu *Raimondo* koji je naveden gore u tekstu, str. 17, stav 30 i odluku Komisije u predmetu *M. v. Italy* koji je naveden gore u tekstu, str. 101).

Sud stoga ne može da potceni određene okolnosti koje su navele italijansko pravosuđe da preduzme pomenute mere. Međutim, Sud je dužan da se uveri da se u svakom predmetu poštuju prava koja su zagarantovana Konvencijom.

Sud zapaža da se u ovom predmetu, članom 2(3) Zakona iz 1965. godine uspostavlja, u slučajevima gde postoji „dovoljno posrednih dokaza”, pretpostavka da imovina osobe za koju postoji sumnja da pripada nekoj kriminalnoj organizaciji, predstavlja imovinsku korist proisteklu iz nezakonitih aktivnosti ili da je stečena iz te imovinske koristi.

Svaki pravni sistem poznaje pretpostavke, činjenice ili pravne norme. Konvencija naravno, u načelu ne zabranjuje pretpostavke poput onih koje su primenjene u ovom predmetu. Međutim, pravo podnosilaca pretpostavke na neometano uživanje njihove imovine ukazuje na postojanje delotvorne sudske garancije. Shodno tome, imajući u vidu težinu primenjene mere, Sud mora razmotriti da li je postupak pred italijanskim sudovima pružio podnosiocima predstavke dovoljno mogućnosti da svoj slučaj iznesu odgovornim organima vlasti (vidi *mutatis mutandis*, presudu u predmetu *AGOSI* koji je naveden gore u tekstu, str. 18, stav 55).

U vezi s tim, Sud primećuje da je postupak za primenu preventivnih mera sproveden u prisustvu obe strane, pred tri stepena sudskih organa – Okružnim sudom, Apelacionim sudom i Kasacionim sudom. Posebno, podnosioci predstavke su, prema instrukcijama koje su dali izabranom advokatu, bili u mogućnosti da upute primedbe i pruže dokaze koje oni smatraju nužnim u cilju zaštite svojih interesa, što pokazuje da su poštovana prava odbrane.

Povrh toga, Sud primećuje da su italijanski sudovi bili onemogućeni da svoje odluke donesu samo na osnovu pukih sumnji, već su morali da ustanove i objektivno procene činjenice koje su strane podnele, i ne postoji ništa u samim spisima predmeta što ukazuje na to da su oni proizvoljno vršili ocenu iznetih dokaza.

Upravo suprotno, italijanski sudovi su svoju odluku doneli na osnovu dokaza koji su pruženi protiv prvog podnosioca predstavke, koji su pokazali da je on bio u redovnom kontaktu sa članovima kriminalnih organizacija i da postoji značajan raskorak između njegovih finansijskih sredstava i legalnih prihoda. Domaći sudovi su takođe pažljivo analizirali finansijsku situaciju ostalih podnosilaca predstavke, kao i prirodu njihovih odnosa s prvim podnosiocem predstavke i zaključili da su konfiskovana imovinska sredstva mogla da budu kupljena samo reinvestiranjem nezakonito stečenog profita g. Roka Arkurija i da njima *de facto* on upravlja, a da je zvanično prenošenje vlasništva ostalim podnosiocima predstavke predstavljalo samo pravni trik osmišljen tako da se izbegne primena zakona na datu imovinu (vidi, *mutatis mutandis*, *Autorino v. Italy*, predstavka br. 39704/98, odluka Komisije od 21. maja 1998. godine).

Štaviše, preventivna svrha konfiskacije je opravdala svoju trenutnu primenu bez obzira na bilo kakvu žalbu (vidi presudu u predmetu *Raimondo* koja je navedena gore u tekstu, str. 17, stav 30).

Budući da je tako, te uzimajući u obzir polje slobodne procene koje države imaju kada „kontroliraju korišćenje imovine u skladu sa opštim interesom”, naročito u kontekstu politike usmerene protiv kriminaliteta koja je osmišljena u cilju borbe protiv organizovanog kriminala, Sud zaključuje da mešanje u pravo podnosioca predstavke na neometano uživanje imovine nije bilo nesrazmerno legitimnom cilju kome se težilo (vidi presudu u predmetu *Raimondo* koja je navedena gore u tekstu, str. 17, stav 30 i odluku Komisije u predmetu *M. v. Italy* koji je naveden gore u tekstu, str. 102).

Stoga sledi da se ova pritužba mora odbaciti kao izrazito neosnovana u smislu stavova 3 i 4 člana 35 Konvencije.

2. Podnosioci predstavke su se žalili na nepravičnost postupka za primenu preventivnih mera. Pozvali su se na stavove 1 i 3 člana 6 Konvencije, čiji relevantni delovi predviđaju sledeće:

„1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu ... raspravu ... pred ...sudom ...

3. Svako ko je optužen za krivično delo ima sledeća minimalna prava:

(a) da u najkraćem mogućem roku, detaljno i na jeziku koji razume, bude obavешten o prirodi i razlozima za optužbu protiv njega;

(b) da ima dovoljno vremena i mogućnosti za pripremanje odbrane;

(c) da se brani i lično ili putem branioca koga sam izabere ili, ako nema dovoljno sredstava da plati za pravnu pomoć, da ovu pomoć dobije besplatno kada interesi pravde to zahtevaju;

(d) da ispituje svedoke protiv sebe ili da postigne da se oni ispituju i da se obezbedi prisustvo i saslušanje svedoka u njegovu korist, pod istim uslovima koji važe za one koji svedoče protiv njega.”

Sud najpre mora da utvrdi da li su odredbe na koje se podnosioci pozivaju primenjive u ovom predmetu.

Sud ponavlja da se, prema sudskoj praksi institucija Konvencije, preventivne mere propisane italijanskim Zakonima iz 1956, 1965. i 1982. godine, koje ne uključuju ustanovljavanje krivice već su osmišljene tako da spreče izvršenje krivičnih dela, ne mogu uporediti sa krivičnom „sankcijom” (vidi presudu u predmetu *Raimondo* koja je navedena gore u tekstu, str. 20, stav 43; presudu u predmetu *Ciulla v. Italy* od 22. februara 1989. godine, Series A br. 148, str. 17, stav 39; presudu u predmetu *Guzzardi v. Italy* od 6. novembra 1980. godine, Series A br. 39, str. 37, stav 100; i odluku Komisije u predmetu *M. v. Italy* slučaj citiran gore u tekstu, str. 59, para. 94-98).

U skladu sa tim, postupak prema ovim odredbama nije uključivao „ustanovljavanje... krivične optužbe” (vidi presudu u predmetu *Raimondo* koja je navedena gore u tekstu, str. 20, stav 43 i presudu u predmetu *Guzzardi* koja je navedena gore u tekstu, str. 40, stav 108). Stoga se treći stav člana 6, koji se

odnosi na prava lica koja su optužena za krivično delo, ne može primeniti na ovaj predmet.

Ostaje da se ustanovi da li se postupak koji je pokrenut protiv podnosilaca predstavke odnosio na „građanska prava i obaveze”, u smislu prvog stava člana 6.

Sud primećuje u vezi sa tim, da se član 6 odnosi na bilo koji postupak čija je suština „materijalne” prirode i koji je zasnovan na navodnom kršenju prava koja su takođe materijalne prirode (vidi presudu u predmetu *Raimondo* koja je navedena gore u tekstu, str. 20, stav 43 i presudu u predmetu *Editions Périscope v. France* od 26. marta 1992. godine, Series A br. 234-B, str. 66, stav 40).

Budući da je to slučaj i u ovom predmetu, stav 1 člana 6 je primenjiv na ovaj postupak u građanskopravnom smislu.

Podnosioci predstavke su tvrdili da su odluke domaćih sudova donete na osnovu izvrtanja činjenica i na pogrešnoj primeni zakona, da su bili onemogućeni da dokažu da je njihova imovina stečena zakonitim sredstvima, i da su organi vlasti, u svakom slučaju, prebacili teret dokazivanja tako što su pretpostavili da je data imovina stečena nezakonitim putem. Tvrdili su da je ta pretpostavka bila izvedena na osnovu pukih sumnji a ne na dokazima koji su pruženi tokom postupka.

Sud ponavlja da nije na njemu da preuzme ulogu domaćih sudova. Pre svega je na domaćim organima vlasti, dakle na sudovima, da reše probleme tumačenja domaćih zakona i da izvrše procenu činjenica (vidi između brojnih ostalih izvora, presudu u predmetu *Brualla Gómez de la Torre v. Spain* od 19. decembra 1997. godine, *Reports and Judgments and Decisions 1997–VIII*, str. 2955, stav 31 i presudu u predmetu *Edificaciones March Gallego S.A. v. Spain* od 19. februara 1998. godine, *Reports 1998-I*, str. 290, stav 33). Nije zadatak Suda da svojom sopstvenom procenom činjenica zameni procene domaćih sudova ili da donese presudu o tome da li su određeni elementi valjano uzeti kao dokazi, već da utvrdi da li je postupak u celini, uključujući i to na koji način su dokazi prikupljeni, bio pravičan (vidi između brojnih ostalih izvora, presudu u predmetu *Doorson v. the Netherlands* od 26. marta 1996. godine, *Reports 1996-II*, str. 470, stav 67 i presudu u predmetu *Van Mechelen and Others v. the Netherlands* od 23. aprila 1997. godine, *Reports 1997-III*, str. 711, stav 50).

Kao što je Sud gore primetio, prema članu 1 Protokola br. 1, postupak za primenu preventivnih mera je sproveden u prisustvu obe strane uz poštovanje prava odbrane pred sva tri stepena sudova. Ti sudovi nisu mogli da donesu zaključke na osnovu pukih sumnji i pružili su sveobuhvatno obrazloženje po svim pitanjima, što znači da je rizik od bilo kakve proizvoljnosti bio izbegnut.

Iz ovoga proizilazi da se ova pritužba mora odbaciti kao izrazito neosnovana, u skladu sa stavovima 3 i 4 člana 35 Konvencije.

IZ OVIH RAZLOGA SUD JEDNOGLASNO

Proglašava predstavku neprihvatljivom.

Erik FRIBERG
Sekretar

Kristos ROZAKIS
Predsednik